ч. 93 (13.332). Львів, четвер 13. квітня 1933. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Що сказав п. Далядіє?

„Терен у боці“.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 8. квітня 1933.

Чи можемо ще раз повернутися до п. Тітулеску і його спроби вплинути на Францію, щоби вона дала свої гроші та в разі потреби й свою кров для оборони недоторканости територій тієї групи державних новотворів, що розрослися наслідком антантської перемоги 1918 року? Ми вже зачасто в останніх днях займалися цим волоським міністром і воліли би перейти до інших тем — та щож? Справи, біля яких він тільки-що крутився в Парижі і в Льондоні, важні взагалі для Европи цілої, посередно дуже й для нашої країни важні — тож хоч як несимпатичні нам всі Тітулески і компанія, то таки ще раз прийдеться про них говорити: будемо старатися якнайкоротше.

Промовив Тітулеску іменем, мовляв, 50-ти міліонів людности держав Малої Антанти, які, мовляв, кожної хвилини готові дати своє майно й свою кров за цілість і неторканість мало-антантських земель. До цих 50 міліонів румунський політик ще додавав добрих „30 міліонів поляків“, тобто він говорив іменем „80 міліонів“ людности. Вісімдесять міліонів, а навіть лише пятьдесять міліонів, — сила поважна; ні Франція, ні Італія такої сили не представляють. Дивно тільки, чому така велика, 50-міліонова (а то навіть аж 80-міліонова) потуга так побоюється — кого? — отже як-не-як а таки далеко ще не озброєної Німеччини. Коли впр. „велика“ Румунія (щоб лише на ній зупинитися) така певна своїх мадярів і німців у Семигороді, своїх болгарів у Добруджі, своїх українців у Бесарабії, Буковині й Хотинщині, своїх жидів (суто й часто громлених високопатріотичною румунською університетською молоддю), — коли, кажемо, румунський міністр такий певний, що всі ті притоптані волоською стопою міліони „інородців“ так паляться до боротьби за цілість і єдність румунської „батьківщини“, — то чого румунському мінстрові робити такі нервові, подразнені політичні кроки в Парижі? Одно з двох: або Румунія і її союзниці сильні внутрі і на зверх — тоді зайва річ просити помочі; або ці держави тільки про око сильні, а в дійсности слабі внутрішніми національними роздорами і кожної хвилі готові показатися слабшими — тоді вони всі і кожна з них окремо як союзниці нецікаві Франції.

Цілий абсурд тієї серії „великих Румуній“, якими покійний Клемансо засіяв середню і східню Европу, ціла безвиглядвість і безнадійність Клемансівської системи висловлюється у цій ілюзії.

При цьому — одна подробиця, прецікава, дуже симптоматична. З усіх 4 протиревізійних закордонних міністрів безперечно найповажніший і найбільше цінений також у Франції та Англії — п. Бенеш. А проте чому саме п. Тітулеску, а не п. Бенеш вибрався в місії до Парижа і Льондону? Чи не тому, що п. Бенеш, людина серіозна, освічена, не хотів їхати сюди, щоби грозити війною і жертвувати майно і кров 50—80 міліонів людности, — не захотів грати цієї комедії просто тому, що як чех і як організатор чеської закордонної пропаганди й політики часу великої війни він прегарно знає, чого варті були міліони чеської й словацької людности для Австро-Угорщини в хвилю кожної проби і міри, і яку ролю відограли чеські військові частини на фронті ц. і к. армії?

Переходячи до іншої теми, ще хочемо тут навести одну доволі цікаву ревеляцію, яку приніс саме сьогодні вранці найбільше розповсюджений і майже завжди прегарно поінформований французький тижневик, виспеціялізований у закордонних справах. Нинішній „Же-сві-парту“ в статті „Франція і Світ“, осудивши суворо передучорашню промову президента міністрів, зосібна його засадничу згоду брати участь у Раді Чотирьох, пише між іншим:

„Радикально-соціялістичний уряд не сміє стати поперек ревізії. В цьому не можемо сумніватися, коли знаємо справді безглузді (сік!) заяви, які зложив був п. Далядіє журналістам — очевидно під умовиною, що їх не надрукують; заяви ці знаменито освітлюють духа, в якому приготовлено французьке видання організації Клюбу Мира.

„Ми повинні бути глибоко переконані — сказав п. Далядіє — щодо начальної правди, що якби Франція рішилася на політику опору, то вона не могла би рахувати на ніяку поважну підпору. Така думка не тільки президента ради міністрів, а й міністра війни. Говорять нам про Малу Антанту і про Польщу. Ілюзія. Румунія? Вона майже в стані анархії. Югославія? Вона здушена між Хорватією й Македонією. Чехословаччина? Вона окружена. Польща? Вона має в боках український терен („épine de l'Ukraine“). Хто ще? Бельгія? Не можна лічити ні на флямандців, ні навіть на вальонських соціялістів. Англійці? Вони передовсім хотять залишитися дома. Франція сама одна. Отже невже не найкраще увійти в італійську систему, щоби остак гальмувати Німеччину і відокремити від неї Італію...?“

Відносини на Закарпатті.

Розмова з послом до чехословацького сойму Юлієм Гуснаєм.

У днях 8.—11. квітня ц. р. був з гостиною у Львові український посол до чехословацького сойму Юлій Гуснай, який, як відомо, є членом соціял-демократичної партії на Закарпатській Україні. Користаючи з тієї гостини, наш співробітник перевів довшу розмову з послом Гуснаєм, інформуючись у нього про нинішню ситуацію на Закарпатті та ставляючи йому цілу низку питань.

— Якби я був знав, що у вас така зима, то був би приїхав у кожусі. У нас на Закарпатті вже справжня весна. Коли я виїздив, мали ми 27° тепла, та ледви переїхав Карпати у своєму легкому літньому пальті — відразу відчув зміну. Другим разом буду вже обережніший.

— Яка ціль Вашого, пане посол, приїзду до Львова?

— Мій приїзд має цілком приватний характер. У 1931 р. переїздом з Черновець на мою батьківщину був я у Львові тільки один день. Тоді навязав деякі знайомства та обіцяв приятелям вдруге відвідати Львів. У першій мірі хотів відвідати своїх партійних товаришів, з якими лучать мене віддавна близькі і сердечні взаємини.

— Чи можете, пане посол, подати деякі інформації про сучасні відносини на Закарпатті?

— Дуже радо. Але хотів би знати, які відносини маєте на думці? Чи політичні, чи господарські, чи врешті культурні. Коли питаєте про політичні, то можу сказати таке:

Наш стан до 1929 р., тобто до хвилини виборів до празького парляменту, був інший ніж сьогодні, бо від того часу ми значно зміцніли. Політичні відносини від часу, коли соціяльні демократи приступили до коаліційної влади, дістали іншу форму. Від того часу українці можуть дихати вільніше. Вони звільна переходять до активізму. Зрозуміло, що як і до 1929 р. було, так і тепер міщанські партії та мадярські групи намагаються цей український активізм по можности припиняти. Але зріст українського руху очевидний. Головно це рух молоді, яка зрозуміла заклик доби. Коли до перевороту в нас не можна було говорити про виразне політичне життя у наших працюючих масах, сьогодні мусимо ствердити, що працюючі маси зацікавились політикою і політика є вже в нашому громадянському життю потрібним чинником. Під цим оглядом можна бачити розвиток на цілій лінії і я переконаний, що цей розвиток з часом піде у користь так працюючих мас, як і в користь української справи на Закарпатті.

Гірше стоять справи в господарській ділянці. Економічна скрута відбивається більше на наших працюючих масах, як в інших частинах чехословацької республики. Майже дві третини на Підкарпатті у своєму господарському житті оперті на лісових багатствах. Як відомо, дерево на міжнародньому ринку не є тепер пошукуваним предметом. Наслідком того нема майже експорту дерева і цілі простори лісів охоплені великою крізою. Влада хотіла би ріжними способами помогти безробітним, але це все не ліквідує скрути. Ми поставлені перед проблемою вирішити це одно з найважніших наших господарських питань. Біду відчуває також наше селянство. У мин. році лихий врожай спричинив по наших селах багато прикрішу ситуацію, ніж досі.

Як бачите, життя на Підкарпатті досить важке і треба нам буде позитивними заходами ті недостатки селянства усунути. Маю тут на думці вирішення земельної реформи та віднову руху і в інших ділянках нашого господарського життя.

Щодо культурної сторінки нашого життя від того часу, про який я вже згадував, зробили ми великий крок вперед. За той час збудували у нас сорок шкільних будівель на державний кошт. Між тими будівлями можете бачити кілька репрезентативних будинків, як наприклад гімназію в Хусті, виділову школу в Великому Бичкові й інші. І наше внутрішнє культурне життя в останніх 16 місяцях набрало інших форм. Велика частина інтелігенції, головно вчительство, ввійшло на правильний шлях і з успіхом працює для культурного визволення. Зрозуміла річ, що стрічаємося з труднощами і є ще у нас досить елементів, які нам кидають колоди під ноги. Ця шкідлива праця, якщо її ще можна називати абсолютно шкідливою, не має вже тої сили, яка могла би припинити розвиток народньої культури. Те саме було в культурному житті тут, у Вас, і ми це тепер переживаємо. Рахуємося з тим, що такий стан ще якийсь час потріває, але цей час буде коротший, як це було у Вас. Я переконаний, а всі мої співробітники є тої думки, що як у інших народів, так і серед нас мусить врешті перемогти народня культура. І ця аксіома є відома також нашим противникам, але вони не мають настільки сили чи свідомости, щоби признатися до своїх хиб. До цього їх спонукують близькі взаємини з російською емі-

граціею, яка осіла на Закарпатті. Якби не було того елементу, якого долі ми як люди, зрештою, співчуваємо, то будова нашої культури спочивала би на трівких підвалинах. Реакція іде у нас саме з тої верстви наших гостей. І мені самому прикро бачити таке явище, що і „бабушка російської революції" Брешко-Брешковська завигажувалася в праці, яка є запереченням цілої її давнішої, світлої, революційної діяльности.

Наприкінці хочу зауважити, що на Закарпатті відчуваємо недостачу високої господарської школи, яка могла би у нас відіграти тимчасову ролю університету. Наша інтелігенція змагає до того, щоби таку установу заснували, але покищо ті заходи безуспішні. Справа, на мою думку, дуже проста. Така українська установа в чеській державі вже є. Є нею Українська Господарська Академія у Подебрадах, яку тільки треба перенести на Підкарпаття.

— А як мається справа із забороною терміну український, відомою нам з останньої події з українським учительським товариством?

— У Ваших колах поширилася вістка, що міністерство внутрішніх справ у Чехословаччині розвязало Товариство Українських Учителів. Це не відповідає дійсності. Товариство не було розвязане, лише офіціяльно заборонено вживати назви „Товариство Українських Учителів на Підкарпатті". Що спонукало міністерство при-

йняти таке рішення, це кожному вчителеві на Підкарпатті відомо. Назва українець є багатьом пануючим неприємною назвою і через те наслідком заходів „наших приятелів" заборонено цю назву. Зрозуміло, що акти тої справи з відомою забороною ще не відложені до архіву. Товариство оснувалося наново як „Учительська Громада" і подало скаргу до Найвищого Адміністраційного Суду, де справа має рішитися.

— Як ставиться до українського руху новий ужгородський епископ о. Стойка?

— Ми соціялісти мало звертаємо увагу на внутрішнє життя церкви, але іменування нового епископа, про якого ми чули, що його підтримував галицький епископат, спонукало нас придивитися новому епископові. Наскільки я інформований з мадярської протиукраїнської преси, епископ Стойка сказав перед редактором ужгородського мадярського щоденника „Uj Közlöny" (Новий Вістник), що „русини на Підкарпатті не є українцями ні москалями, лише „підкарпаторськими малоросами" (?!). Це для нас, свідомих українців, була наче холодна вода, виллята на голову. І з тої заяви епископа ми собі зясували його будучу діяльність. Невбиякий знавець нашого національного питання!...

Ще про права української мови.

В навязанню до статті: „З боротьби за права української мови", поміщеної в 54 ч. „Діла", дозволю собі навести низку правничих замітів до згаданого в ній розпорядку стрийського старости.

Обговорений обіжник стрийського староства є по своїй суті поясненням закону та одночасно наказом, який проте не відповідає обовязуючим приписам і не дає підстави до екзекуції.

Оскільки автор старається виказати, що духовенство обовязане переписуватись з державними установами по польськи, то попадає в яскраву суперечність з § 8. цив. зак., котрий каже, що „тільки законодавцеві прислугує право пояснювати закон в загально обовязуючий спосіб". Вправді вищі власти дають директиви і пояснення своїм підвладним, але одинокою їх прероґативою є потягати неслухняного урядовця до дисциплінарної відповідальности.

Інша справа з наказом. Староста як виконавець закону може видавати в деяких випадках розпорядження з обовязуючою силою на підчиненій йому території, але примусити громадян до виконання його розпоряджень може тільки тоді, коли воно відповідає постановам розп. През. Поль. Респ. з 22. III. 1928. В. З. поз. 342.

Передовсім такий наказ мусить заключати в собі поучення, що проти нього вільно внести відклик, куди і в якім часі, евентуально замітку, що внесення відклику не здержує екзекуції, а вкінці загрозу репресій на випадок непримінення себе до наказу з виразним зазначенням примусових засобів, які в разі непослуху будуть ужиті (арт. 14. і 16.). Брак тих вимог управнює сторону оспорювати зарядженую екзекуцію відкликом до воєвідства (арт. 18. ал. 2.), бо розпорядження староства мають вагу тільки під умовинами заміщеними у ст. 14.

Згаданий вже обіжник спирає п. староста мабуть на постанові ст. 14. уст. 1. б), де кажеться, що „загальне розпорядження влади передбачене правом та скермоване чи то до загалу, чи означеної ґрупи осіб", бо під інші він не підходить. Але той уступ говорить виразно, що такі розпорядження мусять бути *передбачені правом*, себто постановою, яка має загально обовязуючий характер, чого не можна сказати про обіжник п. Гармати.

Нема ніякої законної постанови, яка давала би староствам право розпорядження в справі мови. Навпаки ст. 44. конст. в редакції устійненій законом з 2. серпня 1926, застерігає право управильнювання цієї справи соймові з виключенням президента держави. Отже коли ніде не сказано, що парохіяльні уряди мають обовязок давати владам відомости з метрикальних книг у польській мові, а також нема правного припису, який уповажнював би старостів видавати розпорядження, в якій мові мають парохи переписуватися з урядами, згаданий обіжник стрийського старости є позбавлений всякої правної основи.

П. староста Гармата покликується на Йосифинський декрет, в якім нема навіть згадки про права польської мови, та рівночасно признає, що закон з 31. 7. 1924 Д. З. п. 342 нормуючий справу мови в державній адміністрації, не управнює його видавати того рода розпорядків. Він оправдується лише тим, що повищий закон не змінив постанов Йосифинського декрету. Річ природна, що закон не може змінити постанов давнішого закону, виданого в зовсім іншій матерії і зовсім не звязаного зі справою урядової мови. Якщо мова про те, по якому парохіяльні уряди мають переписуватися з державними властями, то міродайними можуть бути тільки постанови закону з 31. 7. 1924 і незмінені ним старі приписи, отже галиць-

кий закон, виданий в порушеній справі. Пощо морочити собі голову з Йосифинським декретом, коли парохіяльні уряди від часу австрійської конституції переписувались з державними властями в такій мові, в якій урядували самі, опираючись на законах, що досі не змінені на їх некористь!

Ніхто не перечить, що парохіяльні уряди виконують деякі державні чинности, але ще нікому не прийшло досі на гадку вважати їх державними установами і накидувати їм приписи, видані для державної адміністрації. Як довго вони не є зетатизовані і не мають державного польського орла у своїх печатках, так довго зусилля деяких старостів, щоб надати парохам характер державних урядників, будуть засуджені згори на невдачу. У кожнім разі не буде їх можна карати на підставі розпор. През. Рп. з 22. 3. 1928 Дн. розп. п. 342, бо урядник відповідає за непослух своїм зверхникам тільки в дисциплінарній дорозі.

Парохіяльний уряд виконує свій законний обовязок, даючи орґанам влади потрібні інформації в якійнебудь мові, признаній законом, ба навіть не є обовязаний провадити метрики в латинській мові, бо дотичний розп. мініст. стояв в суперечності з австрійською конституцією і тому його ніхто за Австрії не тримався.

Микола Івасюк.
ем. окр. суддя у Самборі.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 13. КВІТНЯ 1933.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Наука з барабаном.

Мої гріхи і каяття. — Чи можна архитвори скорочувати? — Транскрипція чужих імен. — Популяризація ще не наука.

Ще раз полеміка. Кожний читач мусить сам розмежувати в ній те, що видаватиметься йому наскрізь особистим і негідним прилюдної розмови, від того, що має загальне значіння. Дехто був тої гадки, що моя критика „Рідної Мови" та її редактора мала надто ріжкий тон, навіть по суті була груба, несправедлива. Тепер усім тим невдоволеним моєю некультурністю поручаю 4-е число „Рідної Мови", яке принесе їм виїмкову насолоду. Редакція цього місячника хотіла мені „зреванжуватись" і пером псевдонімового критика проф. Яр. Бережинського поторошила на гамуз переклад мого повістевого додатку до „Діла" — „Буреверхи".

Високодостойний проф. д-р І. Огієнко буде мабуть сильно розчарований, що я не покористуюсь його звичайною методою і не буду крутити на всі боки, щоби доказати, що в кожному випадку помиляється противник. Ні; з почуванням глибокого сорому признаю, що помилки, найдені у моїм перекладі — здебільша — справжні і то деякі з них (як з „цимброваним подвірям" або „повозом") невибачні. На жаль, треба признатись і до другого, ще більшого гріху: переклад справді роблений „на коліні" і даремна рада шановного критика, щоби „попрацювати над перекладом із слівниками в руках". Хто знає умовини праці у щоденнику, та ще й у нас, той розуміє, чому подаючи до прилюдного відома важніші помилки в часописі, не можемо одночасно викорінити їх із деяких статтей*); бувають дні, коли нема ні хвилини часу, щоби перечитати власний або присланий рукопис, бо — друкарська машина не хоче ждати ні хвилини.

Співробітники наукових місячників цього не розуміють і тому не можна дивуватись проф. Яр. Бережинському, який не добачив у неодному випадку просто друкарських помилок; нпр.: „підплечасті штани" — нісенітниця, замісць „підлепчасті", те саме з „голеними" раменами...

Та ось два загальні, принципіяльні питання. Погляд, буцім-то архитворів не можна скорочувати, не відповідає досвідам, зробленим у західно-европейських літературах. „Робінзона" або „Дон-Кіхота" майже всі знають тільки у скороченнях, бо в повнім тексті вони занадто розтяжні, нудні для неспеціялістів. „Гамлета" і „Фавста" ніколи не грають без значних скорочень. Французи те саме робили з найкращими повістями Достоєвського, інші народи з „Нуждарями" В. Гюго, поляки недавно з „Попьолами" Жеромського при перекладі на англійську мову.

Друга справа: транскрипція чужинних назв. Земляки, що вивчили якусь чужу мову, дістають своєрідну недугу: хотять показати, що знають її чудово і пробують передавати як мога найвірніше вимову чужих слів нашими буквами. Писати „Ерншо" або „Шо" тому, що це згідне з анґлійською вимовою, недоцільно з огляду на відміну слова: Шоа, Шоові; з тої самої причини краще писати Велс (Велса), а не Уелз (Уелза!); імя „Цилля" всім нам відоме; „Зілли", як радить проф. Б. — читатимуть як звичайне „зілля". Канадійське місто „Альберта" смішно було би транскрибувати „Олберте" або „Каролінські острови" „Кароляйна", бо хто тоді пізнав би їх? Що вийшлоб, якби ті, що знають еспанську, голяндську та норвеську мову, почали в нас робити те саме з назвами із тих мов?

Хоча суперечка за мову та правопис дратує у нас неодного громадянина, гадаємо, що нинішний хаос у цих загальних питаннях виправдує хвилювання нас, журналістів, які досі не тільки не мають ніякої помочи від місцевих фільольоґів, а ще й невпинно мусять їх підганяти. Не хочемо ширити баламуцтва ані зводити ніяких особистих порахунків і тому заявляємо ще раз якнайбільше льояльно: працю журналу „Рідна Мова" вважаємо за корисну, навіть за необхідну; по змозі будемо передруковувати з неї важніші замітки про мову, щоби їх спопуляризувати і цим навіть допомогти до поширення журналу. Не хочемо ні на хвилину відбирати проф. Огієнкові його заслуг популяризатора та громадянина, а проте всі ці якнайщиріші заяви не можуть стримати нас від деяких застережень. Ті застереження при іншій нагоді зробив уже в науковім журналі акад. Ст. Смаль-Стоцький саме в обороні доброго імени української науки.

Перше застереження таке: добрий, совісний, корисний популяризатор ще не вчений. Там, де проф. Огієнко починає вірити у свою фільольоґічну ерудицію і хоче самостійно розяснювати деякі складніші явища, трапляється йому те, що з прикладом: „інженір", але „інженера" — відміна на зразок „піч — печі", дарма, що в його книжці „Український стилістичний словник" находимо: інженір, -ніра або інженер. Усі ті частини „Нарисів з української мови", де проф. О. пробує історично розяснити новий правопис — одне велике наукове непорозуміння.

(Докінчення буде).

*) Саме в моїм перекладі з Папініа („Діло" ч. 90) видрукували мені „всьо" на збитки.

ОГОЛОШЕННЯ ДО СВЯТОЧНОГО ЧИСЛА „ДІЛА"

яке вийде в значно збільшенім обемі і накладі приймає Адміністрація найпізніше до 12. квітня год. 13-ої.

Проти самостійности України

Самостійницькі змагання українців занепокоїли не тільки більшовиків, але й російських емігрантів, які все обстоювали й обстоюють „єдину неділиму" Росію.

В суботу, 1. ц. м. приїхав до Льондону один з провідників російської еміграції, Олександер Ф. Керенський. В розмові з представниками англійської преси він заявив, що проект „відірвання від Росії України, козацьких земель та Кавказу це безглузда мрія. Росія творить цілість, яку створили століття історії і вона лишиться цілістю. Росіяни, які за кордоном ведуть акцію проти більшовиків, не мають у своїй програмі наміру роздроблювати Росії, а того, хто таку програму висуває, не будемо підтримувати".

(УКБЮРО ЛЬОНДОН.)

Америка і визнання Радянщини.

З достовірного джерела довідуємося, що в сенаті Злучених Держав повстала сильна опозиція проти визнання Радянщини. Дуже неприхильний для Радянщини настрій викликали арешти чужинецьких (анґлійських) інжинірів у Москві та інші обставини. На основі вісток, які до нас наспіли, можна надіятися, що сенат майже напевно відкине проект визнання Радянщини.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН.)

Ціль німецької візити в Римі.

Німецька преса у кореспонденціях з Риму повідомляє про приїзд віцеканцлера Папена і міністра Ґерінґа. В понеділок Папен був у кардинала Пачелі. Німецькі часописи повідомляють, що Папен хоче добути згоду апостольської столиці на утворення в Німеччині нової католицької партії з націоналістичною програмою. В католицьких колах зачувати, що папа не ставиться до того прихильно. На всякий випадок Папен хоче умовити між Ватиканом і Німеччиною конкордат, подібний до конкордату з Італією.

Щодо візити у Мусолінія, то віцеканцлер Папен має підготовити ґрунт для приїзду Гітлера до Риму з кінцем квітня ц. р. Заповіджений приїзд до Риму міністра Нойрата відкликано.

Свято не робітниче, але праці.

ВІДЕНЬ, 11. IV. ПАТ. На основі інформацій преси австрійський уряд задумує відобрати святові 1. травня партійний характер, перемінюючи його на звичайне свято праці. У звязку з тим вуличні походи будуть заборонені. Перед парляментом відбудеться військова парада. Міністерство торговлі зажадало від громади вдержання в дні 1. травня трамваєвого руху, інакше відбере трамваєву концесію.

Французька відповідь.

Приняту на вчорашньому засіданні ради міністрів французьку відповідь на анґлійсько-італійську пропозицію пакту чотирьох держав вислано французьким амбасадорам в Римі та Льондоні, щоби передали її обом урядам. На основі інформації бюра Аваса відповідь французького уряду покривається з думками, які висловив премієр, Даляді в парляменті. Відповідь зредаґована в дусі щирого зближення й порозуміння між народніми державами, однак підтримує прерогативи Союзу Народів і боронить трактати. Спеціяльну вагу прикладає до постанов версайського трактату та до солідарного їхнього виконування.

ВІДІБРАЛИ САЛІ „ПОЛЬСЬКОМУ ШКІЛЬНОМУ Т-ВУ".

„Райніш Вестфаліше Цайтунг" у статті „Шлюс міт дер польнішен Віртшафт" повідомляє з Дортмунду, що з наказу держ. комісаря відібрано місцевому Польському Шкільному Т-ву місцеві салі. ПАТ твердить, що цей розпорядок звернений проти курсів читання та писання польської мови, які відбувалися 2—3 рази в тиждень для польських дітей по німецьких школах. У Надренії є около 100.000 поляків.

З природи й техніки.

НИНІШНЯ „НОВА АСКАНІЯ".

Далеко поза межами давньої царської Росії був відомий перед світовою війною „звіриний рай", заснований поміщиком Ф. Е. Фальц-Файном в його широких маєтках на Україні. Жили там зовсім свобідно ссавці і більші птахи Европи, Азії, Африки та Австралії. За радянськими вістками після втечі Фальц-Файна за кордон найбільше знищили „Нову Асканію" підчас національних воєн у 1918—1920 рр. війська ген. Врангля. Після цих воєн радянська влада створила з „Нової Асканії" науково-дослідну станцію. В 1931 р. заснували там два інститути. Один, де роблять спроби перехрещування придатних у сільськім господарстві звірят, щоби дістати нові вартісні раси та акліматизувати хижаків або домашні звірята з інших околиць на українськім степі. Другий інститут призначений для дослідів степу. Побудували доми та стайні для струсів, антильоп, зебри та диких коней. Звірятами опікуються два ветеринарі та паразитольоги. В 1932 р. пробували, як дістати мішанців цебу і бізонів з українським скотом. Мішанці мали відзначатися великою молочністю, першорядним мясом та відпорністю на заразливі недуги. Подібні спроби перевели теж з вівцями. Найкраще повелися спроби перехрещування свинячих рас так, що нині маємо вже нову „новоасканську" породу свиней. Велику увагу звертають у „Новій Асканії" на акліматизацію африканського струса.

„ГОРА ЖАХУ" НЕЗДОБУТА...

На днях вернулась додому німецько-американська експедиція, якої завданням було видряпатися на один зі шпилів західньої Гімаляї — високий на 8170 м. Нанга-Парбат. Згадана експедиція осягнула була вже під проводом німецького інжиніра Віллі Меркля з Мінхену висоту 7.000 метрів, одначе мусіла звідти завернути...

9. травня 1932 р. експедиція прибула до Бомбаю і звідси зараз вибралася у високі гори. Вже підчас подорожі гірським масивом тубільці нерадо носили свій вантаж тому, що в їх памяти врізалася добре трагедія англійця Маммері, що злетів у пропасть враз з 2 тубільцями підчас експедиції на Нанга-Парбат у 1895 р. З кінцем травня 1932 р. експедиція успішно переправилася з 209 носіями та 109 кіньми через провал Бурціль на висоті 4200 метрів. Внаслідок несподіваної зміни погоди експедиція могла посуватися тільки з великим трудом по мягкім снігу вперед і щойно в половині червня осягнула Буллері-Нулляг у стіп Нанга-Парбат. Звідси розпочалася справжня атака на Нанґі-Парбат від півночі. Свій третій і четвертий склад влаштувала експедиція на висоті 5500 і 5800 м. Найважчою дорогою виявився відтинок від четвертого складу до шпилю Ракіот, що положений на висоті 7060 м. На цьому відтинку заклала експедиція 5. (на висоті 6200 м.) і 6. (6600 м.) склад. Не вважаючи на незвичайно стрімку і небезпечну дорогу експедиція видряпалася на шпиль Ракіот і заложила 7-ий склад на висоті 7000 м.

І саме тут почалися неприятливі умовини. Всі носії дістали гірську хоробу. Ще більшим нещастям для експедиції була крадіж приладдя до ношення вантажу у 40 носіїв. Внаслідок того транспорт відбувався повільніше і передня стежа експедиції діставала харчі дуже неправильно так, що негода прийшла саме тоді, коли експедиції здавалося, що вона дуже близько своєї мети. Тому чолова група мусіла завернути. До цього прилучилися недуги самих учасників експедиції. І так наймолодший член експедиції Куніґ захорував на запалення „сліпої кишки". Визначний лікар експедиції д-р Гамберґер уважав вказаним перевести якнайшвидше операцію. Тоді пацієнт і лікар пустилися в дорогу і 9 днів маширували до найближчого шпиталю, яким був військовий лазарет у місточку Ґільґіт (біля 100 км. у повітряній лінії від Нанга-Парбат на північ). Тут д-р Гамберґер оперував Куніґа зовсім примітивними засобами. Після 7 днів Куніґ встав з ліжка і почав пробувати їздити верхи. За кілька днів він вернувся до головного складу експедиції і взяв участь у останній, безуспішній спробі здобуття Нанга-Парбат... Експедиція мусіла завернути.

До позитивних вислідів експедиції слід зачислити те, що, не втративши ніодного члена, вона осягнула два шпилі, до яких досі ніхто не дійшов, а саме шпиль Конгра (6815 метрів) і Раджа (понад 7000 метрів). Провідник експедиції Меркль сподівається здобути „гору жаху", як тільки найдуться люди, що сфінансують другу експедицію.

ЛЮДИНА ХОЧЕ ВПЛИВАТИ НА КЛІМАТ.

У колах радянських інжинірів зродився ґіґантичний плян: поправити зимний клімат на Далекім Сході. Як відомо, в Японському морі, що відділює Японію від азійського континенту, пливуть дві сильні течії. А саме з півдня на північ пливе тепла течія Цужіма здовж західних берегів островів Гондо, Єссо і Сахаліну. Зате з півночі на південь пливе з Охотського моря зимна течія здовж берегів азійського континенту. Внаслідок того східний беріг Японського моря значно тепліший від західнього. І так Владивосток має пересічну річну температуру 4,3 ступнів Цельзія тоді, коли японське місто Саппоро на острові Єссо має пересічну річну температуру 7 ступнів Ц, хоч лежить в однаковій географічній ширині з Владивостоком. Тоді, коли японський (східний) беріг через цілий рік не замерзає, владивостоцький (західний) беріг замерзає зимою аж до корейського заливу на півдні так, що в самім Владивостоці корабельна комунікація відбувається продовж 3 місяців тільки при помочі ледоломів.

Отже радянські інжиніри виготовили для піднесення температури радянського берега плян греблі, яка замикала би дорогу зимній течії з Охотського моря і не впускалаб її до Японського моря. Ця гребля лучила би острів Сахалін з континентом і була би довга на 6 кільометрів. Для пропуску кораблів малиб вибудувати спеціяльні шлюзи в цій греблі. Фахівці вважають цей плян за можливий і сподіваються, що внаслідок збудування цієї греблі клімат Далекого Сходу стане тепліший (на 2 до 4 ступнів Цельзія тепліше і довше літо) та дасть змогу ліпше вихіснування природних багацтв краю (водні сили та мінеральні поклади). Дальше істнують дані, що з поправою клімату зникне мряка, що перешкоджувала головно в місяцях червні, липні і серпні правильній корабельній комунікації на Далекім Сході. На теплішому кліматі виграють найбільше пристані, які не будуть вже більше замерзати. Крім цього через получення греблею північного Сахаліну з континентом і через поведення греблею шляху та залізниці використають ліпше мінеральні багацтва (вуґілля, нафта, залізо і ін.) цього острову, яких досі не можна було відповідно експльоатувати тому, що не було доброї комунікації.

НОВІ ДЖЕРЕЛА ГЕЛЮ.

Підчас верчення за нафтовою ропою на британськім острові Трінідад в Карібськім морі натрафили на джерела газу гелю, який має широке застосування в нинішній техніці (наповнювання бальонів тощо). Поки що невідомо, скільки гелю виходить з нововідкритого джерела. Як відомо, найбагатші джерела гелю є в Злучених Державах Північної Америки, які теж мають монополь на цей газ. Цікаво, чи нововідкриті джерела захитають цим монополем.

А. Л.

Секретар Льойда Джорджа про відносини на Україні.

Як відомо, недавно повернув з довшої подорожі по Радянському Союзі бувший секретар Льойда Джорджа Ґерете Джовнс. Він добре говорить російською мовою та розуміє українську. Бував між іншим на Україні, не тільки у містах, але й на селах між селянством. Представник нашого бюра мав нагоду говорити з п. Джовнсоном про відносини на Україні та взагалі Радянщині. Ніхто в Західній Европі, казав він, не може собі уявити цього страшного положення, в якому находиться Радянщина. Всюди, де тільки він бував, чув одне й те саме: „нема хліба, нарід гине з голоду".

Про Україну п. Джовнс каже, що там саме тепер московський уряд переводить сильну русифікацію, що має на меті знищити український національний рух, який пробивається в кожній ділянці життя на Україні і з яким п. Джовнс стрічався навіть у віддалених від міст українських селах.

„На Україні помітния сильний національний рух — каже п. Джовнс — і з ним треба числитися. Огірчення проти Москви загальне. В селі, в якому я задержався, всі отверто висказували перед мною свої жалі. Один старий селянин схарактеризував положення словами: „Давніше ми мали коні, безроги, кури. Сьогодні гинемо з голоду. Давніми роками годували ми весь світ своїм збіжем. Тепер забрали від нас останнє зерно і не остало нам нічого.

„В Полтавщині сотні покинутих хуторів. Цілі села порожні, бо мешканці або вимерли або пішли шукати за хлібом навіть до... Москви!"

П. Джовнс має враження, що весь Радянський Союз стоїть перед маревом голодової смерти. В країні, яка дотепер чванилася тим, що не має безробіття, тисячі робітників тратять працю і можність життя. Фабрики не мають їх чим годувати. На запит, чому фабрики звільняють робітників, один з управителів фабрики, яку п. Джовнс оглядав, відповів, що збільшено механізацію фабрики та піднесено вправність робітників до того степеня, що можна обійтися меншим числом".

(УКБЮРО ЛЬОНДОН.)

Більшовики закидують зловживання гітлерівцям.

МОСКВА, 11. IV. ПАТ. Тон радянської преси а її коментарі про події в Німеччині стає в останніх двох днях щораз гостріший. „Правда" приносить сенсаційні подробиці про слідство в справі зловживань, доконаних в „Остгільфе". Твердить, що всі члени теперішнього режиму вмішані в ту велику аферу. Підпал Райхстаґу припав у саму пору, бо дивним припадком згоріла якраз та частина будинку, де находилися акти слідчої комісії в справі „Остгільфе". Докази вини загинули у вогні, пише „Правда", а високо утитуловані злодії бушують дальше безкарно.

ПЯТА ПРОВІНЦІЯ МАНДЖУРСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

ДАЙРЕН, 11. 4. ПАТ. Манджурська влада проголосила розпорядок, на основі якого Кіньгонь прилучують до манджурської держави як пяту провінцію.

ЗАНЯЛИ КИТАЙСЬКУ ОПЕРАЦІЙНУ БАЗУ.

ТОКІО, 11. 4. ПАТ. Японські війська покінчили окупацію Лен-Ков, що є одною з основ китайської операційної бази в стрефі великого муру.

ІТАЛІЯ ВЧИТЬСЯ ВІД ЯПОНЦІВ.

ТОКІО, 11. 4. ПАТ. Д-р Бартачі, віцепрезидент італійського пливацького союзу, приїхав до Токія, щоби запізнатися з тренінгом японських пливаків. Д-р Бартачі хоче поробити тут спеціяльні фільмові знимки, щоби змонтувати для італійських пливаків научно-пропаґандивну фільму.

ВІДКРИЛИ ОСТРІВ.

МОСКВА, 11. 4. ПАТ. Криголім „Красін", що відбуває полярну подорож, повідомив через радіо, що відкрив невідомий острів на 76 ст. 10 м. північної ширини та 50 ст. 55 м. східної довжини.

НІМЕЧЧИНІ ТРЕБА 10 ЛІТ СПОКОЮ.

Англійський ліберальний економіст Вальтер Лейтон, редактор „Ню Кронікль", описує свою стрічу у Берліні з канцлером Гітлером. В розмові про закордонну політику Гітлер показався досить поміркований і заявив, що основою німецької закордонної політики є приязнь з Англією та Італією. Він готов приняти розброєний плян Мекдональда, який, на його думку, дає надію вдержати мир, особливо у звязку зі справами, обговорюваними в Римі. Німеччина готова приняти кожну формулу контролі зброєнь, оскільки буде однаково стосована супроти всіх. Вкінці Гітлер заявив, що Німеччина в ділянці закордонної політики бажає миру, бо сама потребу конче десять років спокою.

Лейтон закінчив свою статтю зазначенням, що покинув Німеччину під враженням, що огнева проба Гітлера буде не в ділянці зовнішньої політики, але при розвязці господарських проблем, причому заявив: Важко буде вести політику практичного державного мужа, стараючись одночасно заспокоїти бажання й надії молодших прихильників.

БЕЗРОБІТТЯ В ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА, 11. 4. ПАТ. Загальне число безробітних, зареєстрованих у Держ. Уряді Посередництва Праці в усій Польщі було в м. тижні 274.514, що творить зменшення у відношенні до попереднього тижня на 5.265 осіб. У Варшаві було 24.719 безробітних.

—o—

По широкому світі.

— 40 німецьких театрів закупило песу Йоста про Гітлера. Виставу песи дадуть на іменини Гітлера.

— У Німеччині можуть бути й далі службовцями ті жиди, які дістали стабілізаційні декрети перед війною.

— В Андорі, найменшій республиці на світі, що має 6.000 населення вибухла революція. Домагалися загального виборчого права.

— В Еспанії викрили монархістичну змову, що мала перевести державний переворот 14. квітня. Змовників зрадив пос. Ґрасет. Акцією керували еспанські генерали, що живуть на еміґрації у Франції.

— Італія будує твердині на югославянському кордоні.

— Сенат Злучених Держав приняв проект закону про 30-годинний тиждень праці.

НЕ БУДУТЬ ПРОТИ ФРАНЦУСЬКО-НІМЕЦЬКОГО ПОРОЗУМІННЯ.

ПАРИЖ, 11. 4. ПАТ. В інтервю з берлінським кореспондентом „Матен-у" Норман Дейвіс сказав, що зайве повторювати, що ні премієр Далядіє ні міністр закордонних справ Поль Бонкур не робитимуть ніяких перешкод у заключенні французько-німецького порозуміння.

—o—

СПРАГНЕНА АМЕРИКА.

Перший „мокрий" день у Злучених Державах виказав нечувану спрагу американців. У 19 стейтах, що знесли у себе прогібіцію, випили півтора міліона бочок пива. В деяких стейтах, особливо західніх, забракло вже першого дня пива і броварники почали подвоювати, а то й потроювати свою продукцію.

—o—

З життя наших установ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КРУЖКА ІМ. КН. ЛЬВА НА ЛИЧАКОВІ.

При великім зацікавленні громадянства, в переповненій салі відбулися Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" ім. кн. Льва на Личакові в неділю дня 9. березня в год. 6. вечором. Збори розпочав короткою промовою відпоручник Головної Управи Впр. о. мітрат Базюк а по відчитанні протоколу і звіту за минулий рік п. Вахнянином і проф. Ластовецьким, вибрано комісію-матку з пп. Терлецької, Ігната, Тиктора, Полюги і Керода, яка запропонувала на голову Кружка п. проф. д-ра М. Панчишина, що Збори з захопленням одноголосно одобрили. До Виділу вибрано: пп. Полюгову Іванну, аптик. Кривокульського, Фарину Петра, Музику Павла, Паньковa, інж. Хроновята, радників Михалічка і Браславського, Конашевича, Чубатого Льва і 18 відпоручників на З. Збори гол. Т-ва і Повіт. Союзу Кружків. В часі, коли радила комісія, короткий річевий реферат виголосив п. Іван Олексин, діяльний громадянин городецького передмістя.

Після Зборів милу несподіванку зготовив громадянству самоосвітній гурток чит. „Просвіта" на Личакові влаштуванням Шевченківського свята при участі п. проф. Біленької і д-ра Тисяка. Не можна промовчати виконавців, членів гуртка, а саме: Михалюківну, Віру Яворську, Скрипіївну, Харківську, Танчаківську і Рибчика, що по мистецьки вивязались зі свого завдання. Мішаний хор 15 осіб, зіспіваний під орудою п. В. Яворської гарно виконав кілька пісень. З декламаціями виступили п. Михалюківна і Скрипіївна. Молоденька пяністка п. Харківська, челіст п. Рибчик і річева промова студ. Домбровського закінчили поважне і симпатичне свято.

Т-ВО „ВОЛЯ" ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ НАКЛЕПІВ.

9. квітня ц. р. Виділ Т-ва „Воля (Ринок 10) скликав сходини своїх членів дозорців, щоби вони запротестували проти клевети, яку сусіднє Т-во „Праця" (Ринок ч. 8) кинуло на Т-во „Воля" і на його голову п. Жміньковського. А саме „Праця" закинула п. Жміньковському, наче він разом з п. Лібгартом „запродали" збірну умову. Присутніх було на сходинах понад 400 дозорців і пос. О. Яворський. Голова Т-ва „Воля" п. Жміньковський відкрив сходини та привитав посла Яворського, що стрінули всі присутні рясними оплесками. Дальше голова І. Жміньковський жалівся перед зібраними, що він як перший творець дозорець цього Т-ва діждався такої напасти. Не творив він Т-ва на те, щоби потім шкодити свому товаришеві по професії. Не думав він ніколи йти на ніякі уступки власникам реальностей, як деякі члени з Т-ва „Праця" собі уявляють. Кінчаючи свою промову, голова Жміньковський просив зібраних не оглядатися на ніякі клевети, організуватись і мати повне довіря до свого виділу. Бо коли організація стане сильнішою, тоді влада не відмовить слушним вимогам дозорців. Тут забрав голос посол Яворський. Він висловив радість з приводу такого численного збору свідомих своїх прав організованих українських дозорців-громадян. Радив не брати собі до серця напастливої летючки „Праці". Промовець не добачує ніякої зради професійних інтересів, бо цьогорічна умова є подекуди навіть краща ніж минулорічна. Посол взивав до зорганізування всіх українців-дозорців у Львові, бо тільки своя сильна організація може покращати екзистенцію дозорців на терені міста Львова. З черги секретар Т-ва „Воля" Василь Нагірний пояснив присутнім, що Т-во „Воля" стало сіллю в оці для деяких керманичів з т-ва „Праця". Від „Праці" відійшли ті віри українські члени, котрі платили довгі роки вкладки, однак мусіли відійти, бо ніякого хісна з тої організації не мали. „Праця" хоче нині розбити „Волю" клеветами, але це їй не вдасться. Дальше забирали голос пп. Козицький, Соколик, Пілич і Гуляк. На внесення п. Козицького зібрані запротестували проти т-ва „Праці" на клевету та прийняли резолюцію з висловом повного довіря для Української Парляментарної Репрезентації і свого Виділу. Після відспівання нац. гимну збори закінчились.

З музичного життя.

Концерт Марії Сокіл.

Прегарний ліричний сопран, висока музична культура та музикальність, інтерпретація поглиблена до найменших подробиць — це прикмети, які характеризують спів Марії Сокіл. Тому не дивниця, що концерт артистки, який відбувся 6. ц. м., пройшов з повним артистичним успіхом, а досить численно зібрана публика вислухала цілого концерту захоплена, з запертим віддихом.

П. Сокіл, як наскрізь оперова співачка, привичаєна до великої театральної салі й орхестри, часами може дає на естраді забагато голосу, що проте зовсім не впливає на артистичну сторону виконуваного твору.

Програма — на яку зложились у першій частині пісні українських композиторів (Степового, Лисенка і Стеценка), російських композиторів (Римського-Корсакова, Чайковського і Василенка) та пісні Штравса — була знаменито дібрана до відтворчого характеру артистки, тому і важко рішитись, котрій із відспіваних пісень та арій дати першенство. Всеж настроєва „Вечірня пісня" Стеценка, відспівана ніжно і з великим чуттям, цікаві і оригінальні композиції Римського-Корсакова („Східня пісня"), Василенка „Маорійська любовна пісня" та Штравса „Серенада" зробили на слухачів найглибше враження.

У другій частині, крім двох пісень Шопена „Жаль" (перерібка Етюда Е-дур) та Ружицького „Казка", відспівала артистка три оперові арії з „Богеми" Пуччінія, „Пікової дами" Чайковського та „Думку Парасі" з оп. „Сорочинський ярмарок" Мусорґського. З тої частини особливо припали до вподоби Ружицького „Казка", арія з оп. „Богема" та думка з оп. „Сорочинський ярмарок". Та остання опера у нас зовсім незнана, тому „Думка", яка кінчиться гопаком, написана на українських мотивах, викликала найбільше зацікавлення. П. Сокіл відспівала її з таким гумором і темпераментом, що захоплена публика не ставала з місць (це була остання точка програми), змушуючи артистку гучними оплесками до наддатків.

З виїмком російських пісень, які п. Сокіл співала в оригінальнім тексті, цілу програму виконала в гарних українських перекладах, що також чимало причинилось до мистецького рівня концерту.

На особливу увагу заслугує вкінці знаменитий під кожним оглядом супровід Антона Рудницького, якому артистка завдячує у великій мірі свій артистичний успіх.

Тарас Шухевич.

Фортепяновий речіталь Софії Мареш.

Дня 7. ц. м. у салі польського Касина і Кола Літер.-Артистичного дебютувала молода пяністка, учениця проф. д-ра Барбага, Софія Мареш. Безперечно дуже талановита пяністка, яка при дальшій праці має всі дані стати артисткою.

Програма доволі велика, може трохи за трудна, дала змогу пяністці виказати свою музикальність та технічну справність. Деякі недотягнення приписати треба невідлучній в перших виступах тремі та браковї рутини, які згодом уступлять. Найкраще вийшли твори: Брамса Рапсодія Ес-дур, Шопена Польонез Б-дур і Фантазія та деякі твори Дебюссі і Ліста. **Т. Ш.**

НОВИНКИ

— **Страстні псальми у Велику Пятницю** 14. ц. м. а саме: 1) Бортнянський: Благообразний Йосиф, 2) Азієв: Душе моя, 3) Архангельський: Господи, услиши молитву мою, 4) Львов: Вечери твоея тайния, 5) Архангельський: Гласом моїм ко Господу воззвах, 6) Кошиць: Виджу тя на кресті, 7) Воробкевич: Бі же час яко шестий — відспіває мішаний хор львівської Преображенської церкви під орудою Т. Купчинського: а) в год. 4. попол. в церкві св. Пятниць на Жовківськім, б) в год. 5. в церкві св. Миколая, в) в год. 6. в соборі Спасителя при вул. Краківській в часі т. зв. Єрусалимської Утрені.

— **Під увагу українського громадянства Львова та львівського повіту.** Городське старосто письмом з 27. III. 1933, ч. В. Р. 5/2251/33 і повітове старосто письмом з 3. IV. 1933, ч. ВА 16/25 дали дозвіл на переведення у Львові одноденної прилюдної збірки на писанку для Рідної Школи у двох днях Великодних Свят, отже в понеділок при всіх наших церквах і установах до замкнених скарбонок, а в повіті у всіх селах на відповідно удокументовані листи поодиноких збирачів у всі три дні Великодних Свят. Подаючи все до відома всього нашого громадянства, дуже просимо всіх наших прихильників, в першу чергу старшин всіх Кружків, всіх організаторів і збирачів подбати, щоби цей дозвіл не був змарнований, але щоби ця збірка причинилася значно до збільшення фондів, так дуже потрібних Рідній Школі під цю тяжку пору. — **Рада Пов. Союзу Кр. „Р. Ш.“ у Львові.**

— **Суддя-українець покликаний до Найвищого Суду у Варшаві.** Львівський апеляційний суддя п. Евген Бачинський покликаний міністерством справедливости до Найвищого Суду у Варшаві.

— **Великодна стрілянина заборонена.** Адміністраційна влада на терені галицьких воєвідств заборонила всяку стрілянину, отже з пальної зброї, страшаків, петард і жабок, зладжених з каліхльорікум та інших вибухових матеріялів підчас Великодних свят. Аптичним складам (дрогеріям) і іншим склепам заборонено продавати всякі субстанції, що мають вибухові прикмети. Хто нарушить цю заборону, підлягає адміністраційним шляхом грошевій карі до 500 зол. або карі арешту до 14 днів, також обом тим карам рівночасно, оскільки переступство не потягне за собою гостріших наслідків, передбачених іншим законом. Відповідальність за нарушення заборони неповнолітними або невласновільними паде теж на родичів або опікунів.

— **Хто виграв на льотерії?** У вівторок в останньому дні тягнення 5-ої кляси 36 Клясової Льотерії впала головна виграна в сумі міліона зол. на льос ч. 61.415. Крім того впали виграні на такі числа: 20.000 зол. на ч. 147890; 10.000 зол. на ч. 45347; 5.000 зол. на ч. 140988; 2.000 зол. на ч. 9798, 53221, 61709, 62326, 62594, 65350, 74294, 89794, 95000, 98650, 102551, 106192, 106276, 109929, 120101, 128760, 130413, 133847, 137479; 1.000 зол. на ч. 603, 4754, 16631, 17905, 21646, 24173, 26027, 28798, 31907, 32084, 32203, 32805, 33256, 46062, 46506, 51045, 62661, 65608, 68907, 69288, 69422, 72780, 101353, 112551, 116348, 120488, 123119, 130451, 131974, 136751, 145912.

— **За летючки ОУН.** Перед львівським судом присяглих відбулася 11. квітня ц. р. розправа проти Еви Яциківної та Івана Грещука, яким акт обвинучення закидав, що в церкві св. Юра розкидали летючки ОУН. в справі роковин Української Держави 22. січня 1919. Новиною в тій розправі було, що вперше зізнавали жінки-поліційні агентки Марія Жизінська, Ольга Жупнік і Казимира Маслянківна. Після переведеної розправи присяглі 10 голосами заперечили вину Яциківної, а 7 голосами вину Грещука. Тому трибунал під проводом радника Мединського видав увільнюючий присуд. Обвинувачував прокуратор Мостовський, Яциківну боронив адв. д-р Ганкевич, Грещука адв. д-р Шухевич.

— **Знову скажені пси волочаться по Львові.** На вул. Пілсудського і сусідніх вулицях скажений пес, мабуть з підміського села, покусав 10. ц. м. яких десять прохожих, між ними одного вояка аж вкінці застрілив його поліцай. Другий скажений пес показався в тім самім часі на Замарстинові, де покусав 10-літну дівчинку. Вечором тогож дня бачили іншого скаженого пса в околиці вул. Набеляка. На другий день перед пол. бушував скажений пес у Личаківському парку і покусав кількох прохожих. Поліцай постріляв його з револьвера, але ранений пес таки втік.

— **Вибили шиби в німецькому консуляті.** Двох молодих людей вибило шиби в будинку німецького консуляту в Варшаві. Польська преса твердить, що вони були пяні, що в поліційному комісаріяті лікар поручив переполокати їм шлунки.

— **Нещасливе місце.** На розі вул. Третього Мая і Словацького у Львові відбулася льокальна візія зі слідчим суддею у справі недавного нещасливого випадку, де почтовий самохід переїхав на смерть робітника. Візія теж не обійшлася без випадку, бо упав інж. Янковський, член комісії, спаралізований на цілому тілі.

— **„Підкарпатські Вісти“.** Під таким наголовком почав у Самборі виходити часопис, присвячений культурним і економічним справам Бойківщини. На основі першого числа треба би побажати, щоби редакція старалася дати часописові цікавіщий зміст, якщо задумує справді сповнити своє завдання.

— **Городський суд у Бориславі.** Президент львівського апеляційного суду д-р Зелінський відвідав Борислав, щоби розглянутися в місцевих умовинах задля встановлення городського суду. Управа міста заявила гтоовість відступити безплатно міську парцелю під будову суду. У звязку з тим зачувати, що городські суди в Мединичах і Підбужі мають бути знесені і приділені, перший до Дрогобича, другий до Борислава. Кажуть теж, що в Дрогобичі мають створити філію окружного суду зі Самбора.

— **Під увагу знавцям бойківського говору.** Готовлячи й викінчуючи „Словник бойківського говору“, звертаюся з проханням до всіх, що мають зібраний словницький матеріял з Бойківщини, або схотілиб іще записати, щоб зволили переслати мені для використання. Прохав би подавати наголос (акцент), а по змозі й приклади. — **о. Юрій Кміт,** Чайковичі, п. Pohorce ad Rudki.

— **Літературна нагорода Варшави.** Міська рада Варшави признала на цей рік 5000 зол. літературної нагороди відомому критикові та перекладчикові Бой-Желенському. Бой-Желенський нині найпопулярніший польський письменник. При недавньому конкурсі тижневика „Вядомосці Літерацк-их“ він дістав найбільше число голосів. Від кількох літ веде він невтомну боротьбу на сторінках цього тижневика у літературних і громадських питаннях проти реакції та клерикалізму. Його праця перекладчика едина в европейськім письменстві приклад, щоби одна людина засвоїла своїй літературі більш як 100 архитворів у зразкових перекладах. Критичні твори Боя-Желенського, вихованого на французькій культурі, це першорядні зразки живої інтеліґенції, дотепу та ерудиції в якнайкращій формі. Бой — девятий із черги лавреат Варшави. Досі дістали цю нагороду від 1926 р.: В. Міцкевич, В. Серошевський, К. Тетмаєр, В. Берент, В. Оркан, З. Дембіцький, Й. Вайсенгоф.

— **Як з індіянами.** З Луцька повідомляють до польської преси, що біля села Немир два поліцаї стрінули 7. ц. м. вечором двох людей, що почали тікати і сховалися до хати Йосифи Малеґбич. Під загрозою револьверів вигнали з хати домівників і затарасувавши двері почали стріляти до поліцаів. На допомогу поліції наспіли постерункові із сусідних сіл й окружили хату. Підчас облоги один з обляжених вискочив крізь задне вікно, вбіг до стайні, скочив на коня і пробував тікати. За ним посипались кулі і ранений втікач упав з коня. Показалося, що це був якийсь Климчук, мешканець сусідного Щучина. Тимчасом поліція, щоби вигнати другого чоловіка з криївки, кинула до хати ручну ґранату, від якої повстала пожежа. Серед вогню вибухали, як каже поліція, набої, принесені втікачами. Коли хата згоріла, в пивниці найшли трупа другого чоловіка, що вдушився від диму. Незабаром помер також Климчук від пострілових ран. Поліція каже, що оба були провідниками якоїсь диверсійної шайки з Полісся.

— **Крівава бійка на лісничівці.** На лісничівці в Сспоті біля Сколього прийшло 10. ц. м. до кривавої розправи між гаєвими власника місцевих дібр Пістинером з Підгородець і б. власника цих дібр Агопсовича з приводу судового процесу, який ведеться між ними в справі права власности. Підчас суперечки, до якої вмішався син Пістинера, 26-літний Лібер, стрілив несподівано з рушниці гаєвий Агопсовича, Гнат Бренич і куля пробила вбрання Пістинера, не ранячи його. Тоді Пістинер кинувся на гаєвого і пробив його ножем, так що Бренич згинув на місці. Виявлялася бійка, з якої вийшли з ранами ще два гаєві. Лібера Пістинера та його товариша Гальперна арештовано.

— **Пожежа.** На Поводовій біля Самбора згоріла наслідком неосторожности з вогнем загорода Йосифа Палюха. Жертвою вогню стали чотири корови і два коні. Пожежа перекинулася на дві інші загороди, які теж згоріли. Шкоду обчисляють на 10 тисяч зол.

— **Страшна катастрофа в кіні.** З Мексику повідомляють, що в місцевости Агуалюко перервався в кіні кабель електричної струї, наслідком чого кількадесять осіб згинуло на місці від пораження. Переляканa публика кинулася масово до втечі і серед натовпу подушено й потоптано 10 осіб.

Дописи.

ЛЕВАНДІВКА.

Свято в честь Христа. Дня 9. IV. ц. р., себто в квітну неділю, парохія Левандівка святкувала 1900-річницю відкуплення людства. На свято склалася Служба Божа в парохіяльній церкві, яку відправив о. М. Прийма, та святочна академія в салі місцевої читальні. На цім першім в історії українського народу святі-академії в честь Христа недужого Митрополита заступав Преосв. еп. Будка. Програмову промову свята виголосив о. Прийма. Заяву вірности Христові виголосив п. Костюк, а всі присутні виявили свою солідарність зі заявою встаючи з місць. Грамоту цього важного акту, роботи арт. маляра П. Ковжуна, з підписами всіх парохіян, вручили представники громадян (від наймолодших до найстарших) Преосв. Никиті для передачі Митрополитові. З черги хор, під проводом управителя місцевої школи Р. Ш. п. В. Манька, відспівав католицький гимн, псальми Бортнянського та „Легенду про Христа“ Чайковського в супроводі орхестри. Орхестра, також під проводом п. Манька відіграла „Лярго“ Гендля. Декламації п. Кіцилівної, Тусевича та Капарниківної доповнили цю вдатну академію. Наприкінці Преосвящ. Никита візвав вірних витревати при Христі, бо тільки той сильний, хто на Бога уповає. Одночасно підніс велику працю вложену у влаштування того свята. Це вже другий в цьому місяці концерт на Левандівці. Слід при цьому згадати, що в оба концерти (Шевченківський і цей) диригент хору і орхестри п. Манько вложив багато праці. Присутніх більш 1000 осіб.

ПІДГАЙЦІ.

Шевченкове свято в Підгайцях. У квітну неділю святкували підгаєчани Шевченкові роковини. Кажу: підгаєчани, хоч у дійсності концерт був ділом місцевої читальні, де гуртується все міщанство Підгайців; зате інтеліґенція нічим не причинилася до звеличання Шевченкової памяти. Взагалі слідна в останніх роках сепарація місцевої інтеліґенції від громадянського життя, що за виїмком кількох одиниць зовсім відчахнулася від уської праці. Прикро вражала програма концерту, в якій не можна було почути ні одної пісні ні декламації з Тарасових творів, а то тому, що влада на два тижні перед концертом счеркнула всі точки звязані з Кобзарем. Вступне слово сказав студ. Я. Кальба, що вказав на Шевченка як на речника визвольної ідеї, якій служив Поет до останньої хвилини життя. Промова, що стояла на високому змістовому рівні, зробила на публику помітне враження. Хор місцевої читальні відспівав низку народніх пісень, з яких чи не найкраще випала пісня „Ой горе, горе, тій чайці небозі“. Одною з безперечно кращих точок програми було тенорове сольо п. І. Кучми, що захопив слухачів своїм мельодійним голосом. Це справді непересічний талант, якого високі тони визначаються повною динамікою й легким, свобідним виконанням. Відчувалося недостачу фортепянового акомпаніяменту, при якому сольо було би випало ще краще. Загально подобалися декламації, особливо привіт від українських дітей Тарасові, виголошений дзвінким голосом дівчинки Бакальцівної. Хорами проводив проф. О. Мостовий, який і поносить львину заслугу у виготовленні цілого концерту і йому належиться повне признання за добре вивчення пісень, а то тимбільше, коли зважити, що вивчив він їх за час двох тижнів. Свято закінчили нац. гимном. **Р. М. Боговолченко.**

—o—

СПОРТ.

Загальні Збори членів Карпатського Лещатарського Клюбу відбудуться дня 28. п. м. в год. 6. веч. у власній домівці Ринок 43. На деннім порядку м. ін. вибір нового виділу, справа зміни статуту та будови захисту в Славську.

УКРАЇНА—ПОГОНЬ (ЛІГА).

В неділю 16. п. м. відбудуться в год. 16-ій (4-та пополудні) на грищі Цитаделі товариські змагання між лігою Погонею й Україною. Ціни білетів: трибуна 2 зол., партер 1 зол.; для членів: трибуна 1.50, партер 0.50 сот.

УКРАЇНА—ГАСМОНЕЯ.

В понеділок 17. п. м. відбудуться на грищі Цитаделі в год. 11.30 передполуднем товариські змагання між Гасмонеєю й Україною. Попередять змагання Гасмонея II — Україна II. Перед змаганнями перших дружин зложить Голова Товариства дир. Нагірний гратуляції грачеві Магоньому Степанові з нагоди 100-их змагань у барвах України.

Виділ Спортового Т-ва „Україна“ подає до відома своїм членам, що 50 процентові знижки на білети для членів можна буде лише тоді діставати, коли С. Т. „Україна“ є господарем грища. У всіх інших випадках знижка білетів для членів буде менша як 50 прц.

ВІГ НАВПРОСТЕЦЬ УКРАЇНСЬКОГО РЕМІСНИЧОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ.

В неділю 9. п. м. відбувся перший весняний біг УРСК-у на трасі 3.800 м. Стартувало 12 змагунів, з того 3-ох із Сокола IV. Перший прибіг до мети Дашкевич Евген у часі 14 мін. 30.5 сек. двацять кроків за ним Білозор Волод., третій Пастернак Гриць (всі з УРСК-у). Інші прибігли в зовсім добрій формі.

СОКІЛ IV.—КОМЕТА 8:2 (2:0).

Товариські змагання закінчилися високоцифровою перемогою Сокола IV. над наймолодшою дружиною субреферату коп. мяча УСС. Одначе Комета зробила корисне враження своїм першим виступом і треба сподіватися, що технічні недомагання виправить пильними тренінгами. Суддював п. Сачинський.

УРСК II.—БОГУН 5:0 (2:0).

В обох молоденьких дружинах знаменитий матеріял. Перемогла фізично й технічно сильніша II. дружина УРСК-у. Суддював п. Мочурад.

КОМУНІКАТ СПОРТОВОГО РЕФЕРАТУ УСС.

Речинці бігів навпростець.

23. квітня — окружний біг навпростець за мистецтво Львівської Округи — організує Сокіл IV.

30. квітня — краєвий біг навпростець за мистецтво УСС — організує „Плай“ у Львові.

В рамах цього бігу відбудеться біг навпростець за мистецтво українського студента (кн).

З огляду на значіння бігів навпростець для всіх спортовців усі клюби переведуть внутрішньо-клюбові біги до 20. квітня, в яких стартуватимуть обовязково члени всіх секцій (коп. мяч, легко-атл., спорт. гор).

Субреферат спортових гор повідомляє, що льосування дружин жіночих і мужеських до мистецьких розгривок у відбиванці й кошиківці відбудеться зараз по святах. Тому всі клюби зголосять свої дружини найдальше до 20. квітня ц. р.; пізніших зголошень не братимемо під увагу.

Окружні розгривки у відбиванці і кошівці відбудуться під кінець травня, краєві у вересні.

Станиславів, неділя 9. IV. 1933.

ПРОЛОМ—СТАНИСЛАВОВІЯ 1:2.

Перші товариські змагання Пролому в цьому сезоні. Дружина з конечности відмолоджена. На грачах аж надто пізнати брак зимової заправи. На основі тих змагань не можна ще про Пролом нічого позитивного сказати.

——о——

Листування Редакції.

ВП. К. Т. Гвоздець. На жаль, на свята неможливе, хіба згодом.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Середа, 12. квітня год. 7.30 веч. Опера.

Театр Ріжнородностей.

Середа 12. квітня год. 7.30 веч. „Мадмуазель“.

У четвер 13-го, пятницю 14-го та суботу 15-го квітня театри нечинні.

Кіна.

АДРІЯ: „Король прерій та чорний мустанг“ (Том Мікс).
АПОЛЬО: „Всім вільно кохати“.
АТЛЯНТИК: „10-ий любко“ (Анні Ондра).
КАСІНО: „Льорель і Гарді роблять карієру“.
КОЛІСЕЙ: „Чотирьох волоцюгів“, ревія „Коли військо йде, банда грає“.
КОПЕРНИК: „Цар царів“.
МАРУСЕНЬКА: „Мумія“.
МІРАЖ: „Блакитна рапсодія“.
ОАЗА: Нечинне.
ПАЛЯС: „Переживання одної ночі“, „Розвід в одній хвилині“.
ПАН: „Райський птах“ і ревія.
ПАСАЖ: „Кохання злочинця“ та „Фліп і Флап у чужинній легії“.
ПРОМІНЬ: „Король Парижа“, „Веселий вдовець“.
СТИЛЕВЕ: „Тайна 6-х масок“ і ревія.
УТІХА: „Душогубство при вул. Морг“ і ревія.
ХИМЕРА: „Атлянтида“.

Закордонне радіо.

Середа, 12. квітня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт, 17.55 Авдиція: Музика, рецитації, **Бреслявл** (325) 16.20 Нар. пісні, **Штутгарт** (360,6) 10.10, 10.40, 15.10 Пісні, 20.00 Концерт, **Берлін** (419) 21.00 Камер. концерт, **Прага** (488,6) 16.10 Концерт, 20.05 Спів, 20.26 Легка музика, **Відень** (518,1) 12.00 Концерт, 19.35 VIII. Симфонія Густ. Малера, **Мінхен** (532,9) 18.35 „Тангайзер“ оп. Вагнера, **Будапешт** (550,5) 17.30 Циг. оркестра, **Харків** (937,5) 9.30, 13.50 Концерт, 10.30 Концерт для дітей, 16.00 Оп. музика, 17.30 Трансм. з театру.

Четвер, 13. квітня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт, 17.50 Скрипка, 18.30 Фортепян, **Копенгаген** (281,2) 20.00 „Пер Гінт“ песа Ібсена, музика Ґріґа, **Штрасбург** (345,2) 18.31 „Стабат Матер“ Перголезія, **Гельсінгфорс** (368,1) 17.00, 19.06 Концерт, **Стокгольм** (435,4) 17.40 Нар. музика, **Рим** (441,2) 20.45 Концерт, **Прага** (488,6) 17.20 Муз. авд. для дітей, 19.30 „Неклян“ траг. Заера, 22.15 Легка музика, **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 15.50 Нім. нар. пісні, 17.55 „Парсіфаль“ оп. Вагнера, **Будапешт** (550,5) 18.45 Солісти, 22.00 „Вія Круціс“ Ліста, **Любляна** (575) 21.00 Церк. хор, **Харків** (937,5) 9.00 Трубна оркестра, 15.10 Українська музика, 17.40 Мист. трансм., 18.30 Солісти (трансм. з Української Фільгармонії), **Москва** (1000) 17.25 „Пікова дама“ (Досв. 720 м.).

Львівське радіо.

Середа, 12. квітня 1933.

12.10 Ґрамофон, 15.35 Для дітей: „Чуда театру“, „Загадки“, 16.00 Великопістний концерт із костела Єлисавети у Львові, 16.40 Записник небуденної людини, 17.00 Концерт, 17.00 Хто підлягає обезпеченню умових робітників, 18.00 Для матуристів: „Сучасна Польща“, 18.25 Пісні (Барбляк-Опенська), 19.00 Рожеві й червоні пости, 20.00 Концерт ораторійного т-ва в Познані, Спортові вістки, 22.15 Музика, 22.40 „Балачка з автором“ літ. авдиція Єдліча.

Четвер, 13. квітня 1933.

12.10, 15.30, 15.50, 17.00 Грамофон, 15.15 Господарський комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.35 Жінка в безробітті, 16.25 Лекція фр. мови, 16.40 Справи гигієни, 17.40 Відчит, 18.00 Відчит для матуристів, 18.20 Музика, 18.50 Великодні звичаї в давній Польщі, 19.05 Всячина, 19.30 Рецитації, вірші, 20.00 Муз. балачка, 20.15 Ораторійний концерт, 22.40 Спорт, 22.55 Комунікати.

БІРЖА.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни рипк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	34·50	35·00
Пшениця збірна	31·75	32·25
Жито одноціле	16·75	17·—
Жито збірне	16·—	16·75
Ячмінь двір. одноціляий	14·00	15·—
Ячмінь на мливо	12·—	12·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	10·75	11·25
Кукурудза краєва	15·50	16·00
Бараболя промисл.	3·—	3·26
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	14·—	15·—
Фасоля краєва (з мішк.)	17·—	18·—
Горох ніп-Вікторія	22·—	24·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·—	10·50
Вика чорна	9·50	10·—
Вика сіра	8·—	8·50
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	16·00	16·50
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·25	8·75
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	6·—	6·25
Висівки пшеничні	6·—	6·25
Пшоно	31·—	33·—
Просо краєве	19·—	20·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв	75·—	80·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	37·00	37·50
Пшениця збірна	33·25	33·75
Жито одноціле	17·50	17·75
Жито збірне	16·25	16·50
Ячмінь на мливо	13·50	13·75
Овес збірний	11·50	12·00
Мука пшен. люксусова	61·50	62·50
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	33·50	34·00
Висівки житні	6.25	6·75
Висівки пшеничні	8·00	8·50
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	38·—	40·—
Пенцак ч. 10	28·—	30·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ГРОШІ.

Доляр в приватних оборотах 8.87.75.

Золото: Доляри 9.07—9.10; корони 37.50—37.80; франки 35.80—36.10; дукати 83.80—84.20.

Срібло: Корони 0.30; фльорени 0.75; рублі 1.30.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Транзакції. Продажа. Купно.

Данціг 174.10, 174.53, 173.67; Голяндія 359.90, 360.80, 359.00; Льондон 30.48—50, 30.64, 30.34; Нюйорк чеки 8.91, 8.93, 8.89; Париж 35.07, 35.16, 34.98; Прага 26.50, 26.56, 26.44; Швайцарія 172.22, 172.65, 171.79; Берлін 209.

Акції.

Банк Польський 74.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам для 11. IV.: масло 3.80, молоко 19 сот., сметана 1.— зол., яйця 3.— зол. Тенденція на масло звишкова, на інше удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори членів Карпатського Лещатарського Клюбу у Львові відбудуться дня 28. квітня 1933 р. в год. 6. веч. у власній домівці Клюбу Ринок 43/І. (Земля), з таким порядком нарад: 1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу з поп. З. Зборів. 3) Звіти. 4) Уділення абсолюторії. 5) Вибір нового Виділу. 6) Справа зміни статуту. 7) Справа будови домівки в Славську. 8) Внески і запити. — **Виділ.** 1—1

Замісць квітів на могилу бл. п. Іванни з Левицьких Дашинської зложила Конст. Малицька 5 зол. на „паску“ для наших вязнів. 1731

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Т-ВА „СОКІЛ-БАТЬКО“ У ЛЬВОВІ
відбудуться в неділю, дня 23. квітня 1933 р. в год. 10. рано в руханковій салі „Сокола-Батька“ при вул. Руській ч. 20. —
з таким порядком нарад:

1) Відкриття Загальних Зборів.
2) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
3) Звіт з діяльности Старшини Т-ва „Сокіл-Батько“ за рік 1932.
4) Звіт Провірної Комісії.
5) Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Старшині.
6) Вибір чотирьох членів Старшини, чотирьох заступників, трьох провідників вправ та трьох членів Провірної Комісії.
7) Установлення членської вкладки на рік 1933.
8) Внески і запити.
9) Зачинення Загальних Зборів.

В разі браку комплету в означеній годині — Загальні Збори відбудуться годину пізніше, без огляду на скількість присутніх членів, з тим самим порядком нарад.

ЗА СТАРШИНУ Т-ВА „СОКІЛ-БАТЬКО“ У ЛЬВОВІ:
Микола Заячківський в. р. голова,
мгр. Волод. Мигаль в. р. справник.

За редакцію відповідає Олександер Хостик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.